

DISSERTATIO INAUGVRALIS IVRIDICA ¹³

DE ^{1728 11}

**RESIDVO PRETII
EX FEVDO OB DEBITA
FEVDALIA SVB HASTA VENDITO**

QVAM EX DECRETO

MAGNIFICI JCTORVM ORDINIS IN ACADEMIA VITEMBERGENSI
PRAESIDE

**GODOFREDO LVDOVICO
MENCKEN JCTO ⁴¹**

PAND. PROF. PVBL. COLLEGIORVM, QVAE VITEMBERGAE
FLORENT, IVRIDICORVM, NEC NON IVDICII PROVINCIALIS
IN MARCHIONATV LVSATIAE INFERIORIS
ASSESSORE ETC.

*PATRONO ET STVDIORVM SVORVM PROMOTORE
AETERNVM COLENDO*

AD D. VII. MAJ. MDCCXXVIII
HORIS ANTE ET POMERIDIANIS

PRO LICENTIA

SVMMOS IN VTROQVE IURE HONORES
ET PRIVILEGIA DOCTORALIA CAPESSENDI

PVBlice VENTILANDAM PROPONET

HENRICVS GOTTHELFF SCHMID

J. V. CAND. ET ADV. LOCI

VITEMBERGAE, EX OFFICINA JO. LVD. FINCELII.

DISERTATIO IURIS IUDICIA
DE
RESIDVO PRAETII
EX FEVDO OBERSTA
IURISDICTIONE
AUCTORITATE
GODFRIDUS VON
HENNING
PRAESENTIA
IN THEODOR HONORES
LEONARDUS GOTTFRIED SCHMID
L. V. CAND. IUR. P. B.

DISSERTATIO INAUGURALIS
DE
RESIDVO PRETII EX FEVDO
OB DEBITA FEVDALIA SVB HASTA
VENDITO.

§. I.

Irae frontispicium dissertationis nostrae, paucis in genuinum notionum sensum inuestigare, non abs re esse, duximus, cum earum praestructa explicatio, et definitio, quaestiones praeyudiciales totius disquisitionis absoluere uideantur; Proin ante omnia, quo nomine nobis *pretium, feudum, debita feudalia, subbatio* denique *ipsa* ueniat, strictim excutere allaborabimus.

A 2

§. II.

§. II.

Est autem *pretium*, pro subiecta, circa quam uersamur, materia, nihil aliud : *quam pecunia numerata rei emtae, uel uenditae, proportionata, consensu contrahentium ex ea elicita.* Diximus : a) *rei*; in sensu lato sumtae, quatenus res omnes licitas in commercio existentes, complectitur; diximus : b) *proportionata*, inde, quod pretium *verum*, L. 55. *π. de contrab. emt. iustum*, L. 2. C. de Rescind. Vendit. certumque §. 1. I. de Emt. Vendit. esse, et in pecunia numerata consistere debeat, §. 2. I. h. t. quodque hoc pretium ad solam iustitiam commutatiuam referatur, diximus c) *Consensu contrahentium*; uidelicet late spectato, ita, ut nonnunquam consensum alterutrius contrahentium eoactum, tanquam speciem agnoscat; ut tamen consensus uere adsit, ex facto praecedente aestimandus, quoualeat regula : *quod quis uult in uia, in termino quoque uelit, necesse est*, Fluit exinde : *Consensu antecedente perfecto, consequentem nonnunquam suppleri, et ad effectum deduci a tertio*, puta creditoribus, et Iudice; Sequitur porro : factum Iudicis, uel potius Principis nunquam excludi, si causae, rem circumstantes, e. g. Salus Reipublicae &c. id exigat, utpote qui pro re nata, exigente inprimis salute reipublicae, pretium rei certum statuere potest, exemplum in annonae caritate communi, ubi Princeps certum idque commune annonae pretium stabilire potest, uti ante aliquot annos in Saxonia usu uenisse, constat.

§. III.

His praestructis, in promptu est distinctio *pretii a mercede*, quod *illo* res ipsa, *hac* eius usus, aut personae opera

opera aestimatur; a *Canone*, quod *hic* recognitionis dominii directi, uel superioritatis gratia datur; ab *honorario*, quod per *id* gratus animus in contractibus gratuitis significatur, quamuis nihil obstat, quo minus ex pacto eiusmodi contractui gratuito adiecto, conuentum exigi possit honorarium *arg. L. 2. §. 24. ff. ui bon. rapt. l. 6. ff. pr. mand. BERG. Occ. Jur. Libr. III. Tit. II. n. 2. ad Th. V.* uti enenit in contractu commodati; a *ualore*, tanquam continens a contento; et a *taxatione*, tanquam effectus a causa efficiente; ab *aestimatione* denique, tanquam effectus a modo.

§. IV.

Ductu §. II. ad a.) distinguitur *pretium*, ratione *obiccti* pro subiecta materia, in *alodialle*, et *feudale*; ad c.) ratione *causae efficientis*, in *uoluntarium*, et *necessarium*, hoc in *legale*, et *mixtum*; *uoluntarium* quid sit, d. §. II. explanatum est; *necessarium*, hocque *legale*, quod uigore legis, urgente necessitate, et reipublicae salute, nullo contrahentium facto concurrente, solo Iussu Principis seu Iudicis, inducitur, quale exemplum supra §. II. in fine allatum; *mixtum*, quod necessitate, lege, et consensu, licet coacto, quorum interest, efficitur, quale in subhastatione obuenerit; *alodialle*, quod ex re alodialiali, *feudale*, quod ex re feudali redigitur. De *necessario mixto*, eoque *feudali* impraesentiarum sermo nobis est instituendus. Est ergo hoc, *pecunia rei proportionata*, ex re feudali, urgente necessitate, et adstipulante lege, consentientibus, quorum interest, ad delenda debita feudalia, per subhastationem redacta.

A 3

§. V.

§. V.

Diximus: *ex re feudali*; unde haud difficile collectu est, quo sensu nobis impraesentiarum *res feudum* ueniat, uidelicet per feudum nihil aliud indigitamus, *quam rem ipsam immobilem, ex beneficio Domini directi, uasallo, sub lege fidelitatis mutuae, plenissime utendam fruendam, (dominium utile exercendum;) concessam*, quae definitio uti *I. F. 4. II. F. 8.* fundata, ita cum DVARENI, HORNII, aliorumque definitionibus et descriptionibus coincidit. Qua ratione pro contractu feudali, aut pro Jure in re feudali, aut pro iure, quod senior, seu dominus directus, aut uasallus in feudo habet, aut toto potestatiuo, seu composito ex uariis iurium, seu potestatum (in re, et ad rem) aut habitudinum moralium figuris, aut denique pro relatione illa inter Dominum et uasallum, Dominum et rem, uasallum et rem, accipiatur, otium nobis facit laud. HORNIVS *Jurisprud. Feud. c. II. §. 7.*

§. VI.

De deriuatione caeteroquin uerbali parum solliciti, cum omnia fere compendia pro ingeniorum uarietate iis repleta sint, e quibus, tanquam ex lance satura, quisque pro lubitu, quae ad palatum est, eligere potest; Nobis eorum arridet opinio, qui feudum *a fide* dictum autumant, utpote quae in lege ipsa *II. Feud. 3. in fin.* fundata reperitur, et ab essentia rei petita probabilior uideatur.

§. VII.

§. VII.

Quin potius ad rem ipsam propius accedentes, si naturam, et indolem debitorum feudalium paullo penitius prius inspiciamus, subhastationisque definitionem praestruamus; consistit autem natura debitorum feudalium inprimis in eo, ut substantiam feudi afficiant ipsam, et transcant cum feudo, nedum, contra agnatos, (addo, simultanee inuestitos,) sed etiam contra dominum, cui feudum aperitur, et tertium possessorem quemcunque, uti nostro iudicio DAN. MOLLERVS ad Const. Elect. P. II. Constit. XLVI. §. 4. ex BARTH. CAMERAR. recte ostendit, ex qua facile iudicatu est, qualem debita feudalia definitionem admittant. Sunt igitur debita feudalia eiusmodi, uasalli pariter, ac feudi nomina passiva realia, (analogice plerumque talia,) quae ut realia, et ad instar hypothecae ipsam feudi substantiam afficiunt, ut ex eo, quamuis ad dominum, agnatos, et simultanee inuestitos, imo tertios translato, necessario sint exsoluenda, dicuntur alias onera feudi, *Lehn*; *Schulden* / B. HORN. *Jurisprud. Feud. c. XXI. §. 2. Lehn*; *Bürden*. NAEV. *Jus Feud. c. 15. §. 1.*

§. VIII.

Dictum est in definitione §. VII. esse debita uasalli, & feudati, inde, quod, uasallus tanquam possessor feudi, ea teneatur soluere, quamuis illa ipse omnino et semper haudquaquam contraxerit. Ergo igitur, nullum esse feudi onus, quod non simul sit feudatarii, & rursus nullum feudatarii, quod non etiam feudi sit, et magis quidem etiam huius, quam feudatarii, utpote, cui propter feudum incumbit, uti concludit laudatus MOLLERVS c. 1. §. 6. quam ultimam tamen

men regulam cum grano salis esse accipiendam, existimamus, ita, ut non includat onera uasalli, quae propter fructus feudi, et obligationes personales, simpliciter praestat, de quibus latius §. sequenti X. Dictum: *realia*, quamuis non semper *absolute*, sed potius *iuris intellectu* talia sint, quapropter ea ad instar hypothecae ipsam feudi substantiam afficere, non citra rationem dictum, non quod hypotheca semper adfit, sed quod in effectu debitis hypotheca munitis, certo modo analogice aequiparentur, siquidem sequuntur successorem feudalem, et ex feudo necessario sunt soluenda. Conferri meretur STRYK. *Disp. de hypotheca tacita in feudis Germ.*

§. IX.

Triplicem classem horum debitorum feudalium commode posse constitui, existimamus, *prima*, quae fitit debita, quorum nomine feudum consensu domini, et si quando opus est, agnatorum simultaneeque inuestitorum est oppignorum, seu expressa hypotheca grauatum, STRVV. *Syntagm. J. F. c. XIV. th. IV. Secunda*, prodit illa, quae ob rem in feudi substantiam uersa a Domino et successoribus, agnatis et simultanee inuestitis, tertiisque possessoribus ex quasi contractu, uid. HORN. *Jurisprud. Feud. T. XXI. §. 1. seqq.* puta si feudum ad ipsos deuoluatur et ab ipsis occupetur, exsoluenda ueniunt, *tertia* producit ea, quae ob fauorem causae ex feudo debentur. laud. STRVV. *c. 1. th. 6.*

§. X. Di-

§. X.

Diximus antecedenti §. IX. esse debita in feudi substantiam uersa; Inde fluit: excludi debita, quae Vasallus respectu praestationum personalium, quamuis ea intuitu feudi praestet, uel fructuum, utpote qualitatem feudi non habentium, quos percipit ex feudo, contraxit; quorsum pertinent debita, uel ad praestanda seruitia feudalia, tum, quia seruitia praestanda e fructibus, tum, quia principaliter hoc debitum, ob domini utilitatem contractum, tum, quia magis dicendum onus prouinciale, quam feudale, ratio: quia principaliter uersum in utilitatem prouinciae; uti ex Cz. eleganter docet ZIEGLER. in *Diss. de debitis ex feudo solucendis* §. 34. uel ad messem, collectionemque fructuum erogata, uel ad exsoluendas collationes promissas, (Praesent-Gelder) uel ad praestandas collectas extraordinarias, uel denique ex fideiussione pro domino directo, Seniore, a Vasallo, contracta, utpote quae, uti mere personalia, uel intuitu fructuum mutuata, ita personam uasalli, eiusque haeredes haudquaquam egrediuntur. NÆV. *Jur. Feud. C. XV. §. 1.* Refert quoque huc laud. ZIEGL. *l. c.* expensas, a Vasallo, ob feudum temere factas, mercedem habitationis, *das Haus-Geld* / quam petunt uiduae pro mansione, donec uiuant, utpote quae nullam cum dotalitio habet conuenientiam. Quid tamen in Saxonia, ratione *derer Praesent-Gelder* / in specie sancitum, de his adeatur *Decis. Elect. XXXII.*

§. XI.

Prima classis Jure Communi feudali solum cognita, STRVV. *c. l. C. XIV. §. 4.* Conf. RHET. *Comm. Jur. Feud. B. L. i. T.*

L. I. T. VIII. §. 20. seqq. et quos ibid. allegat. Exceptis casibus meliorationum, *II. F. 28. Si Vasallus, II. F. 8. e contrario*, et praestationis alimentorum inhabilis, *I. F. 6. §. mutus*, B. HORN. *7. P. Feud. c. XXI. §. 4.* reliqua debita, quorsum secunda, et tertia classis pertinet, tractu temporis, primario Neapoli, et in regno Siciliae partim introducta, sensimque ubique fere, inprimis uero in Germania, recepta, quod ex doctrina ANDREAE de ISEARNIA, et MATTH. de AFFL. post. HEIG. THOM. tradiderunt saepe laud. STRVV. et HORN. *c. l. de quibus sedulo notandum*, primae ultimaeque classis debita, tantum in subsidium, excusio prius allodio a Domino, agnatis, simultaneeq; inuestitis, si feudum ad ipsos deuoluatur, exsoluenda esse, arg. *Nov. 4. c. 2. RICHT. Decis. L. XXVII. n. 7. seqq. STRVV. c. l. §. 24. Secundae classis debita*, immediate ex feudo soluenda esse uidentur, quam doctrinam supra laud. RHETIVS *c. l. §. 21.* contra SCHRADERVM defendit, quamuis in dubio qualitas debitorum feudaliu, affirmantibus probanda ueniat. MEY. *P. II. Dec. 124.* utpote quae, pro locorum, morumque diuersitate, in dubio haud quamquam praesumitur.

§. XII.

In Saxonia res expedita est, quae debita feudalia immediate, excusio non prius allodio, ex feudo a successoribus feudi soluenda sint, ubi in regula praestruitur, quod successores feudi defuncti antecessoris feudi possessoris, seu uasalli, debita exsoluere non teneantur; excipiuntur tamen ab hac regula, debita successorum feudi consensu contracta, si quando eapropter feudum rite oppignoratum, deinde pecunia elocandis filiabus, aut fororibus,

ribus, uel oneri dotatio dissoluendo, accepta, aut alias in utilitatem feudi uersa, his enim, & similibus casibus, aes alienum a successoribus feudi, non allodialibus soluendum. Huc quoque pertinet, a uasallo, ad coemenda bona feudalia, aliunde acceptum mutuum, si ad solutionem pretii illorum, et non alios usus expenderit, nec tamen ipsemet illud, uel totum, uel pro parte creditori reddiderit, a successoribus feudi exsoluendum, exceptis his, et similibus casibus (puta si pecunia in utilitatem substantiae feudi uersa, quo pertinet *secunda classis §. IX. ablata*) filii uel agnati, uel simultanee inuestiti, aes alienum ex feudo, uel eius fructibus, ut dissoluant, haud quaquam adiguntur, uid. *rot. Const. Elect. XLVI. P. II.* add. CARPZ. *ad h. Const.* ubi et limitationes reperiuntur.

§. XIII.

Transimus ad *subbastationem*, ab *hasta* potissimum deducendam, utpote quae apud Romanos ueteres, pariter ac alias gentes nonnullas, signum publicae et solemnitis uenditionis adhibita. Romani *hastam* transtulerunt in forum, ac, cum publica uenditio, uel locatio instituenda esset, in medio eius posuerunt, atque ita sub *hasta* uenditio, seu locatio celebrata est, ut ex *L. fin. C. Si praest. publ. pensat.* colligit cum illis, quos citat, PHILIPP. in *Tract. de Subbast. praest. Comm. II. §. 9.* ita et olim in uenditionibus, res magni momenti *hasta*, mediocres *uirga*, minimae *calami*, uel *stipulae* interuentu traditas, ex LEHMANNI *Chron. Spir.* commemorat GEORG. BEYER in *Specim. Jur. Germ. C. XIX. §. II.*

§. XIV.

Definitur *subhaftatio*, quod sit bonorum a magistratu rite solemniterque publice facta uenditio, ex qua de uero constet pretio, emtoresque plenissimam securitatem consequantur, Jure Ciuili introducta, laud. PHIL. l. c. commat. IV. §. 2. Dicitur uenditio, inde, quod consensus debitoris, et eorum, quorum interest, adsit, quamuis quodammodo coactus, ex facto tamen antecedente aestumandus per regulam §. II. allatam. Diuiditur in *necessariam* et *uoluntariam*, illa, quae ex legis praecepto uel decreto iudicis fit, (concurrente inprimis necessitate) haec, quam quis, nullo iure cogente, ex mera eaque libera uoluntate suscipit, fit, uel ad indagandum uerum pretium, simpliciter citra traditionem, et adiudicationem, quae et ad unius partis instantiam rite perpetratur, uel utriusque finis impetrandi gratia, PHILIPP. Cap I. Comm. III. §. 3. seqq. conf. §. 25.

§. XV.

Non incongrue hic quaeritur: *utrumne ad subhaftationem hanc, seu alienationem necessariam fendi cuiusdam debitis feudalibus grauati, Domini directi opus sit consensu?* Huius quaestionis decisionem facillimo negotio ex ipsa definitione subhaftationis §. antec. XIV. allata, diiudicandam esse duximus, si *genus definitionis: VENDITIONEM*; eiusque naturam et substantiam quodammodo mente agitemus, quae consistit in eo, ut *omnis uenditio, domini praeuio fiat CONSENSU* declarato l. 9. n. de contrab. emt. secundo, quod domino in feudo directum competat dominium, II. F. 23. conf. STRVV. S. J. F. c. II. th. 3. tandem, ne domino inuito, alterius sanguinis obrudatur uasallus, II. F.

24. in fin. inde, quod in feudo uendendo, domini necessario fit adhibenda uoluntas, olim quidem neglecta II. F. 44. GOEDD. *Disput. Feud. VIII. tb. 1.* sed uigore Constit. LOTHARII III. II. F. 9. et FRIDERICI I. II. Feud. 52. et 55. simpliciter necessaria, utpote ui quarum omnis feudi alienatio, totius sit, aut partis, uasallo interdicta. Idem obtinet. *Jur. Feud. Alem. c. XXVI. nec non Saxon. c. LXIX. §. 20.* Sed forte excipitur *necessaria uenditio*, uasallo permiffa; uerum et haec, propter generalitatem textus. II. F. 55. in uerbis: uel *QUOCVNQVE MODO DISTRAHERE*, seu *ALIENARE*, omnino uetita reperitur, imo, nec pro anima, nec in piis causis, *arg. II. F. 9.* GOEDD. *l. c. th. 2. conf. II. F. 55.* Ergo certe concludimus: *ad necessariam feudi alienationem, quae fit mediante subhaftatione, opus esse domini directi CONSENSV;* quam conclusionem, test. PHILIPP. *de subhaft. c. IV. Comm. XII. §. 1.* LVD. POST. *de subhaft. Inff. 18. n. 246.* conceptis uerbis defendit. Limitant tamen hanc regulam Doctores, si dominus in oppignorationem conferit, *l. 7. §. 1. π. de rebus eorum, qui sub tutel.* HORN. *J. P. F. c. XIX. §. 9.* hic repeti possunt, quae de consensu antecedaneo §. II. allata. Verum, cum plane diuersa intercedat ratio inter Dominum, et pupillum, de quo *lex alleg. 7.* loquitur, et adfertum nulla lege feudali munitum sit, citataque *l. 7.* cautela commendetur, quod tutius quis fecerit, si prius Praetorem adeat, nostro iudicio, ipsimet tutius esse, censemus, ut et hoc in casu prius exploretur domini consensus, ne domino ignoranti alius obrudatur uasallus, in qua sententia nec ipsum refragantem experimur laud. HORN. *l. c. conf. tamen O. P. S. F. Tit. XL. §. 2.*

§. XVI.

Ob similem fere rationem idem dicendum esse censemus de agnatis, simultaneeque inuestitis; de feudo antiquo textus expressus adest. *II. F. 39. et 45.* quod ad eius alienationem requiratur consensus agnatorum, licet uel maxime consentiat dominus, siquidem ad illos beneficium quandoque sit reuersurum, nec sufficit, ipsos actui alienationis fuisse praesentes, et tacuisse, sed necesse est, ut uerbis, uel facto aliquo consensum suum declarauerint. *TIRAQUELL. de retractu gl. 9. n. 150. HARTM. PIST. Lib. II. qu. 7. n. 1.* alique, quos citat *JOH. GOEDD. Disput. Feud. VIII. rb. 13.* In feudo uero nouo, tam hereditario, quam ex pacto, et prouidentia, siue testamento, siue actu inter uiuos alienato, solum consensum domini sufficere statuunt. *STRUUV. S. J. F. c. XIII. rb. XIV. no. 1.* nec non laudat. *GOEDD. l. c.* ita, ut ab iis, nec a filiis possit reuocari, sed soluere teneantur debita, pro quibus feudum oppignoratum domini permisso. De Marchia, et aliis locis, ubi feuda tenentur in subsidium, agnatos et simultanee inuestitos necessario in alienationem consentire teneri, testatur *RHETIVS Comment. in Jus Feud. L. I, T. VIII. §. 37. p. 337. conf. Const. Elect. Sax. XLVI. P. II. O. P. S. V. T. XL. §. 6.*

§. XVII.

Quum igitur id fiat, et feudum imprimis antiquum propter debita feudalia, in quae Dominus pariter, atque Agnati, et simultanee inuestiti consenserunt, uel ita sint comparata, ut necessario ex feudi substantia soluenda sint, sub hasta necessario uendatur, deque pretio inde redacto, exsolu-
tis

eis prius debitis feudalibus, substantiam feudi stringentibus, aliquid superfit, quaestio exoritur: CUI ID CEDAT? Antea, quam ad hanc quaestionem decidendam accingamur, praestruendum est: pactum expressum, ut residuum pecuniae uel in feudum conuertatur, uel in emtionem alterius feudi collocetur; hic ab agnatis, et simultanee inuestitis, uel cum, uel sine consensu domini directi, antequam feudum sub hasta uenderetur, non accessisse; Communi Doctorum suffragio in genere hoc pretii residuum debitori, ad reliqua debita inde soluenda, imo et heredibus ipsis alodialibus adiudicatur. VVLTEJ. de Feud. L. I. c. 5. §. 10 MOLLERVS ad Const. Elect. P. III. Const. XXX. §. 3. seqq. BERLICH. P. III. Conclus. XLI. §. 5. seqq. et quos ibidem magno agmine allegat. addatur MATTH. WESEMB. Tract. Feud. C. VII. §. 9. MYLIJ diff. de feudo in pecunia consistente, vom Lehn: Stamm. C. V. §. 28. seqq. LYNCKERI Disp. de feud. pecuniario §. XXVII. Conf. Const. Elect. XXV. P. II. arg. C. XXX. P. III. Ord. Proc. Sax. Ver. Tit. XLV. §. 10.

§. XVIII.

Vnde cautela simultanee inuestitis commendari uideatur, ut uenditionem feudi impediant, aut, si non aliter possint, ipsi soluant debita feudalia, id quod in Saxonia uigore *Ord. Pr. Recogn. ad Tit. XL. §. 3.* in uerbis: **Es bleibet auch denen Mit-Belehnten** &c. simultanee inuestitis, eousque integrum est relictum, donec terminus licitationis adfit, hoc effectu, ut hac conditione, adiudicationem feudi plane impedire possint.

§. XIX

§. XIX.

Sed enim uero isthaec communis sententia, non sat idoneis niti uidetur rationibus, *ita enim debitoris conditio fit melior*; nam quid satius contingere possit debitori, quam si, deductis debitis feudalibus, saepe non exigam pretii residui partem, tanquam praecipuum, retinere, et in suos usus, uel ad soluenda debita allodialia conuertere possit, cum tamen saepenumero eiusmodi debita allodialia ad luxum, computationes enormes, comestationes, ludos illicitos, et huius generis alias uoluptuarias expensas sustinendas, contraxerit, sicque manifesto usu ueniret, *ut eiusmodi farinae uasallo, pileo saepiuscule stano digno, dolus suus proficiat, et cum alterius damno, si non locupletior fiat, conditionem tamen meliorem experiat, quod tamen iura deestantur l. 134. π. d. R. J. E contrario uero agnatorum, simultaneeque inuestitorum conditio palam existeret deterior, cum non teneantur soluere, nisi, in quae consenserunt, debita. Const. Elect. XLVI. P. II.* (et quae sunt ita comparata, ut ex feudi substantia necessario sint exsoluenda) eaque non prius, quam feudo ad ipsos deuoluto, ut taceamus, *multa debita feudalita, huius esse generis, ut excusso demum allodio, sint exsoluenda, insuperque hac conditione, iure simultaneae inuestiturae, plane excidant, simultanee inuestiti, utpote quod per alienationem perit, et prorsus euertitur, cum tamen alteri, per alterum, iniqua conditio baud quicquam inferri debeat, l. 74. π. d. R. J.*

§. XX.

§. XX.

Quae cum ita sint, non abs re esse putauimus: si communis opinionis rationes paulo penitius excutiamus, et, *utrum firmo nitantur talo?* quodammodo dispiciamus. Dicunt, qui hoc pretii residuum debitori, eiusque haeredibus assignare satagunt: I.) Per rei naturam esse impossibile, ut pretium in feudis succedere possit loco rei, *idque propter diuersam rei obstantem naturam, et quod in singularibus hoc nequaquam possit contingere, quin potius simultaneam inuestituram per alienationem subbationemque expirare.* HARTM. PISTOR. P. II. Qu. XXVIII. n. 55. Idcirco aequè impossibile esse iudicant: pretium eiusmodi residuum, ex feudo per uenditionem redactum, agnatis cedere posse, simultaneeque inuestitis, (sed debitori potius ad delenda debita allodialia esse proprium, inprimis, cum II.) O. P. S. R. Tit. XLV. §. 10. in uerbis: *Desgleichen / wenn das Lehn: Guth ic. conceptis uerbis caueat: ex residuo esse soluenda debita allodialia,* addatur ZIEGL. ad. l. c. CARPZ. P. III. c. 30. d. 1. MARTINI ad. h. l. aliique.

§. XXI.

Antequam ad argumenta contrariantium respondeamus, praefruendum uidetur: *hanc quaestionem, quae nobis impraesentiarum decidenda uenit, quatenus in §. XVII. in medium allata, in Jure Feudali Communi, quantum nobis quidem constat, nusquam inueniri decisam,* idcirco rationes ab aequitate naturali, analogia Juris Feudalis, materiae inprimis subiectae natura, consuetudinibus cuiusuis loci

C

speci-

specialibus, et denique in subsidium uocatis legibus ciuilibus, eruendas esse, II. F. 1. FINCKELTH. *Disp. 1. controu. 9.*

§. XXII.

Proin ad regulam. §. *antec. XX.* allatam, respondemus: *posse forte illam in alienatione feudi uoluntaria, et non absolute necessaria, plenissime consentientibus Domino directo, agnatis, simultaneeque inuestitis, suscepta, locum inuenire, si alienationem, citra reservationem iuris sui, perpetrare permiserint agnati simultaneeque inuestiti, tunc enim hi satis de iure suo certiorati, et tamen consentientes, potius forte iuri suo renunciasse censerit possint, cum haud quaquam contradicant, cum contradicere ipsis plane pleneque integrum fuisset, et alienationem, citra urgens necessitatis telum, admiserint, quo casu potius forte liberales iudicari, et donasse, praesumi poterant arg. l. 120. π. de legat. et fideicomm. conf. l. 88. §. 14. π. de legat. II. et, nisi omnia fallunt, huc trahi posse uidentur uerba *Const. Elect. Sax. XXV. P. II.* Wenn ein Lehn-Guth mit Consens des Lehn-Herrns und Mit-Belehnten NB. darzu verordnet / daß es denen Gläubigern zum Besten soll verkauffet werden / auff dem Fall &c.*

§. XXIII.

Quod tamen plane secus in *alienatione necessaria*, propter debita feudalia urgentia, suscepta, siquidem necessitas nullas omnino admittit leges; Equidem consentiunt adgnati, et simultanee inuestiti, sed coacte consentiunt, cum alienationem euitare haud possint, coacta ue-

ro uoluntas, utpote per se restrictiue capienda, non ultra extendi potest, quam mens, et intentio agnatorum, simultaneeque inuestitorum permittit, inprimis cum in Jure Feud. eiusmodi consensus agnatorum, et simultanee inuestitorum, ne praeiudicium iuris sui sentiant, adeo stricte sit accipiendus, ut si uel maxime contractum alienationis subscripserint, tamen pro consentientibus in alienationem haud quaquam reputentur, siquidem semper intelligi debet tacita clausula: *Saluo iure meo*; ANT. *Disp. X. Tb. VI. lit. b.* conf. HORN. *J. P. F. C. I. §. LXVI.* ubi ostendit, in Jure Feud. in doctrina, ubi de uoluntate etiam generali declarata agitur, locum sibi uindicare restrictiuam interpretationem, et ex SCHRADERO docet, non omnia, quae sub uerbis comprehenduntur, pertinere ad mentem. Jam uero consenserunt hic agnati, et simultanee inuestiti in alienationem, non ultra, quam propter debita feudalia urgentia, suscipiendam, nequicquam uero propter debita allodialia; Ergo manifesto liquet, consensisse eos tantum, in exsoluenda illa, haec uero neutiquam. Sicque in aprico est, noluisse residuum pretii, ex feudo, per uenditionem sub hasta, redactum, assignari debitori, ad soluenda debita allodialia, idque eo minus, quo minus quis in dubio suum iactare *l. 25. π. de prob.* multo minus in casu necessitatis quispiam liberalis praesumitur, HARTM. *Pist. P. Obseru. For. 144. n. 49.* utpote quae necessitas impedit, quo minus actus, in quem quis consensit, donationem inuoluere possit. Pertinet huc omnino *L. 92. π. de legat.* ubi discretis uerbis sancitur, quod consentiens in alienationem rei fideicommissariae, propter aes alienum haereditarium, sibi non praeiudicet in

fideicommissio petendo ex pretio inde redacto BEROJVS
Vol. I. Conf. 64. n. 15. seqq. argumentum uero a fideicom-
 missis ad feuda procedere, communiter a Doctoribus
 traditum reperitur. SCHRAD. *de feud. p. 10. Sec. 19. n. 115.*
 MENOCH. *Consil. 334. n. 32. in fin.* RHETIVS *Comment. in*
Jus Feud. L. I. T. VIII. §. 35. p. 336.

§. XXIV.

Inde frustra sunt, qui ulterius urgent: *potuisse agnatos et*
simultanee inuestitos, eadem facilitate, qua consenserant a-
lienationi, ius de residuo pretii, ut iterum collocetur in feudum,
sibi reseruare; LYNCK. *Diff. de Feud. Pecun. §. 27. n. 4.* Re-
 spondemus enim: non opus erat reseruatione, cum per
 deducta ipsissima iuris assistentia tuti essent agnati si-
 multaneeque inuestiti, satius enim in dubio, uti dictum,
 et inprimis in casu necessitatis, iura sua integra manere,
 quam illis renunciatum esse uoluerant; Quid inde? Resp.
 Stare regulam ex iuris praesumptione: *Noluisse agnatos,*
et simultanee inuestitos ulterius consentire alienationi,
quam urgebant debeta feudalia; eo usque integram, at-
 que inconcussam; donec de alia, eaque laxiori eorum
 uoluntate, probatione in contrarium admitta, liquidum
 constet.

§. XXV.

Quibus perspectis, facile patet, in cassum laborare
 eos, qui regerunt: *nihil releuare quicquam distinctio-*
nem, inter uoluntatem necessariam, et proprio motu
interpositam, cum et actus ex necessitate iuris suscepti, uali-
di omnino sint atque inconcussi, uelut ex MULLERI Pra-
ctica Marchica Resolut. XXXI. n. 49. urget laudat. LYN-
 CKER.

CKER l. c. n. 6. a ualiditate enim actus, ad ulteriorem, quam reuera interpositus est, consensum, haud quaquam ualet consequentia, ratio: quoniam in alienationem ob necessitatem, uidelicet aes alienum dissoluendum, inprimis tantummodo debita feudalia, consentiens sibi haud quaquam praeiudicat §. XXIII. MAND. Conf. 105. n. 3. RHET. c. l. §. 35. ualidus itaque est, concedimus, actus feudi alienationis eousque, quousque consensus est interpositus, et rei natura, pariter ac ea, quae rem circumstant, admittunt, quoad effectum exactionis pretii, a debitoribus allodialibus, inde redacti, inualidus, quousque consensus agnatorum, simultaneeque inuestitorum libere haud quaquam est interpositus. Iam uero consensus ultero datus non est, quam in alienationem debitorum feudaliu causa. Quid inde? Debebat fieri subbatio feudi, iure agnatorum et simultanee inuestitorum saluo; Der Mit-Belehnschafft ohnbeschadet; nec amplius agnatis et simultanee inuestitis praeiudicari, quam reapse consenserant, ex quibus omnibus firmiter negamus: regulam supra de ualiditate actus, allatam, hic in subbatione necessaria, quicquam operari, uel potius, se praeiudicium tertii concurrat, notabilem pati limitationem.

§. XXVI.

Argumentum ceteroquin, quod saepe laudatus LYNCK. c. l. n. 5. ulterius adfert, nullam contrarietatem inuoluere, in subsidium tantum teneri, et in uenditionem feudi absolute consentire, cum hoc sit arbitrii, illud uero necessitatis; uel nostrum casum haud quaquam ferire uidetur, cum hic agnati; simultaneeque inuestiti, non absolute, sed tantummodo propter debita feudalia exsoluenda, in

alienationem consentiant, uel certum: consensum ex necessitate interpositum non esse meri arbitrii, sed auctoritate iuris coactum utpote qui non operatur ultra intentionem consentientis, arg. L. 19. in pr. π. de reb. cred. RHET. c. l. s. 40. seqq. et quos ibidem allegat.

§. XXVII.

Possimus in his terminis, donec contrarium probetur, subsistere; sed enim uero, ut eo liquidius pateat, et rei, quam urgent, diuersam naturam, et singularitatem, haud quaquam obstare, quo minus pretium, ex feudo, ob debita feudalia, per subbastationem, redactum succedat loco rei. Videamus, quid uendatur, si feudum sub hasta alienetur? Sane directum dominium; quod penes dominum stat? Neutiquam; multo minus fides inter Dominum et feudatarium debitorem intercedens, primo: quod fides iurantis haudquaquam sit uenalis; secundo: quod et ipsa fides haud sit transitoria ad haereditatem. LVDWELL. Tr. p. 328. STRYK. Ex. J. F. C. XVII. qu. 2. Multo minus ad tertios possessores, quamuis ea conditione tacite adiecta uendatur feudum, et nouus emtor, praeuio iuramento fidelitatis praestito, praeuiaque inuestitura, circa obiectum emtum, debeat fidem in posterum praestare, nec etiam inuestitura ipsa, quae dependet a uoluntate Domini, utrumne, si nouus emtor haud sit idoneus, illum de feudo uendito inuestire uelit. Proin secus fieri non potest, quin in momento et actu subbastationis feudi, et dominium directum, et inuestitura, fidesque denique ipsa, quatenus ad Dominum spectat, statque recidatque ad Seniorem, et eo usque suspendatur de feudo, donec nouus uasallus emtor de super

super inuestiatur, fides autem antiqui uasalli debitoris, itidem penitus resoluatur, necesse sit; Quid ideo sequitur? nihil aliud: quam quod per subbastationem amplius nihil uendatur, quam simplex obiectum, et materia feudalis, et nihil quicquam uendatur eorum, quae feudo in forma sua, extra actum subbastationis, existente, singularia inhaerent, puta: inuestitura, et fides reciproca. Quis autem palpantibus, ut dicunt, manibus, non deprehendat: demta feudi, quae adeo periculosa uidebatur nonnullis, singularitate, nihil obstare, quod obicem ponat, quo minus pretium succedere possit in locum illius rei, ex qua erat redactum, et feudale euadere? quamuis propterea non statim fiat allodiale, cum et obiectum, ex quo erat elicitedum, non plane erat allodiale, correlatorum autem eadem est natura, et indoles. Obiectum feudale hoc fine uendebatur, ut denuo euadat feudum, et soluantur exinde debita feudalia, pretium exinde redactum, eo fine exinde elicebatur, ut soluantur ex eo debita feudalia, non allodialia. Ergo utrumque erat non allodiale, sed feudale.

§. XXVIII.

Vterius confirmatur nostra sententia, communi illo Doctorum asserto: quod in uniuersalibus actionibus, et iudiciis, pretium succedat loco rei l. 2. π. de haered. et act. uendit. l. 22. π. de haered. petit. l. 25. eod. l. 70. π. in fin. π. de legat. uti ex NEVSANT. Tract. de Pign. 1. Membr. V. p. 48. TIRAQVELL. de Retract. 1. §. 32. Gl. 1. n. 17. seq. DAN. MOLLERVS. 1. Semestr. c. 41. n. 10. PHILIPP. Tract. de subbast. c. 4. comm. 18. §. 33. ostendit; *Iam uero*

uen-

uenditio necessaria sub hasta ex communi creditorum concursu oriunda, est quoddam uniuersale, concursus iudicium exinde enatum, ratione materiae, itidem est uniuersale, laudat. PHILIPP. c. l. §. 34. *Illust. de BERGER in Occ. Iur. L. IV. Tit. XXXI. Th. 3. n. 2;* Ergo infallibilis erit consequentia; pretium, in hac uenditione sub hasta suscepta, ex feudo redactum succedere loco rei, et eo usque generalis regula uera erit, donec de concursu, super feudo excitato, aliud quidpiam doceatur; quod tamen ex iure communi feudali haud poterit probari, et per allata in §. praecedenti, forte conatus foret frustraneus. Vt taceamus: haudquaquam deesse, qui ad illustrandam nostram sententiam non citra rationem adstruere satagunt: feudum etiam in se spectatum, extra casum subhastationis, rem esse uniuersalem, imprimis, si quando uilla, uel castrum, non uero res singularis, in feudum fuerit data. PAN. in c. XII. X. de Iur. Patron. n. 1. utpote quae opinio, uti sua ratione haud uacat, quae exinde patescit: quoniam eiusmodi feudum, iura uniuersalia, iurisdictionem, uenationem, et similia complectitur, quibus contentis, feudum, ut continens, minus patere nequit, quo minus sit uniuersitas, uelut illa, quae continet, WESEMB. T. II. Conf. LXXIX. n. 9. HENNING. GOD. Conf. XVIII. n. 3. de pretio rei feudalis. Ideoque ex eadem ratione, nec olim in Saxonia dubitatum est, pecuniam ex feudo redactam, pro feudo esse habendam, nec computandam inter allodia, sed adsignandam successoribus feudilibus, uti laud. WESEMB. in Tr. de Feud. c. VII. §. 9. olim in Saxonia ita pronunciatum esse, adseuerat. Et sic quoque nihil erit, quod obftet: quo minus argumentum a fideicommissis supra allatum,

sum, ad feuda trahi possit, cum et hic iudicium uniuersale, per deducta in censum ueniat, uelut contra laud. LYNCK. l. c. n. 2. omnino tenendum.

§. XXIX.

Quo posito, haud difficile colligi poterit: *expirare quidem hypothecas, et iura realia, per subhastationem in feudo uendito, continuari autem in pretio exinde redacto; secus si statueremus, fieri haud possit, ut creditores, hypotheca gaudentes posteriores, praeferrri possint chirographariis anterioribus; unde et usitata est pronunciandi formula: Und werden demnach die Gläubiger vom Kauff-Gelde in folgender Ordnung bezahlet ic.; add. Const. Elect. XXVIII. P. I. et omnino saepe laudat. PHILIPP. l. c. §. 34. Vbi elegantem hanc doctrinam, praedicti iudicii adiectis, confirmat elegantioribus. Quibus rite perspectis, confidenter concludimus: *Creditoribus in pecunia ex feudo, per subhastationem, reducta, plus iuris competere non posse, quam habebant in feudo, antequam sub hasta uenderetur, ipso; Atqui uero creditoribus personalibus, feudatarii debitoris (sc. allodialibus) ius in feudo, antequam sub hasta uenderetur, competeat uel nullum, uel tantum in fructibus; Ergo plus iuris in pretio, exinde redacto, sibi sumere haud possunt, quam habebant in feudo ipso. Et iterum: Quicquid iuris agnati, et simultanee inuestiti, nec non creditores feudales habebant in substantia feudi ipsa, illud quoque in pretio, per subhastationem, exinde redacto, retineant, necesse est; Atqui uero habebant ii in feudi substantia,**

D
iura

iura realia, uel analogice et effectu talia; Ergo quoque in pretio exinde redacto, eadem *retineant, necesse est.* Quae doctrina, uti se ab aequitate, et analogia iuris commendat, cum feuda concedantur ad *conservationem familiae*, qui finis uero facilius non obtinetur, quam si eiusmodi residuum agnatis et simultanee inuestitis adsignetur, hoc effectu, ut iterum imputetur in feudum, et agnatis simultaneeque inuestitis confirmetur, ita in O. P. S. R. ad Tit. XL. §. 3. adprobata uideretur, in uerbis: Nicht weniger wollen wir auch dasjenige / was im Tit. XLV. der Proceß - Ordn. §. Desgleiche weñ das Lehn-Guthe ꝛ. wegen Uebermaaße des Kauff-Geldes / da ein Lehn-Guthe / Lehns-Schulden halber / zur Subhastation kommen / und daß davon auch alle andere Gläubiger befriediget werden solten / enthalten / hiers mit auffgehoben haben / und verordnen Krafft dieses / daß ins künftige von dem Kauff-Gelde eines subhastirten Lehn-Guthe / allein die debita feudalia bezahlet / die Uebermaaße aber wieder zu Lehn gemacht / oder an ein Lehn gewendet / und die Mitbelehnten daran zur gesaßten Hand gebracht werden sollen ꝛ. Inmaassen auch / wenn die Mit-Belehnten die gesaßte Hand schlechterdinges / und an dem ganzen Guthe erlanget / nichts desto minder / die darbey befindliche Erb-Stücke / nebst denen Inuentariis, und übrigen allodial-Vermögen / hierüber auch / so lange der Schuldener / und dessen Leibes-Lehns-Erben am Leben / die Zinsen von dem Residuo, oder die Fructus, des dafür neu erkaufften Guthe / zu Befriedigung derer andern Schulden / alleine anzuwenden ꝛ.

§. XXX.

§. XXX.

Obstare uidetur, quem urgent aduersarii, imprimis *textus §. II. F. 26. si uasallus.* LYNCK. *de feud pecun. §. XXVII.* BERLICH. *Part. III. Concl. XLI. n. 5. VVLTEJ. de feud. c. V. n. 10. in. pr. seq.* ubi dicitur: quod uasallustransactionis nomine acceperit, feudum non esse; et inde magno conatu, omnes in genere concludunt: pecuniam ex feudo uendito redactam, non esse feudalem; Vt uero taceamus: legem hanc per deducta §. XVII. XXII. XXVII. et XXVIII. ubi de uersali eaque necessaria uenditione sermo est, casum nostrum plane non tangere, mirandum tamen est, tot, tantosque Viros falli in eo: quod a transactione, utpote quae semper et omnino causam dubiam, circa quoddam obiectum, ad quem nimirum litigantium pertineat illud litis obiectum dubium, pro forma requirit l. 1. π. de transact. concludant ad emtionem uenditionem, aliosque contractus similes, utpote in quibus obiectum certum et indubitatum in censum uenit, cum tamen plane diuersa intercedat ratio intertransigentem, super re, et causa dubia, et inter uendentem rem certam. De feudo transigens sane quam de iure suo in feudo certus esse haud poterat, idcirco dubium relinquebatur: *utrumne feudum unquam ad se pertinuisse, iure praetendere poterat.* Proin falsissimum est: quod accipiens pecuniam transactionis nomine, illam ex feudo accipiat. Hinc itaque magna intercedit distinctio, inter pecuniam intuitu causae, uel obiecti dubii acceptam, utpote quae non necessario ex substantia rei dubiae; sed et aliunde comparari potest, et inter pecuniam, ex rei certae substantia, redactam. Deinde loquitur textus, de casu

plane speciali, et particulari; tralatitium autem est: a singularibus et particularibus ad uniuersalia non ualere consequentiam; et sic exinde simul patet: legem strictissimam mereri interpretationem, et ad casus, ubi tertiorum, puta: agnatorum, et simultanee inuestitorum praecudicium concurret, haud quaquam esse extendendam, sicque casum nostrum in Jure Feudali Communi, lege quadam certa, uel probante, haud quaquam inueniri decisum.

§. XXXI.

Nec argumentum a pecunia, in feudum conuertenda, quae nunquam fuit feudum, ad pecuniam ex feudo per subhastationem redactam, deductum, per ea, quae latius iam supra §. XXVII. et XXVIII. tradita sunt, hic quicquam operari potest, imprimis propter diuersam naturam, et quod in illa nihil sit, cuius in locum succedat, quod tamen in pecunia ex feudo, per subhastationem redacta, per tradita alleg. §. XXVII. et XXVIII. secus, in qua per supra allata, id quod feudale est, quodammodo retinetur, et continuatur. Nec releuare uidetur; deficere tamen, et in hac ultima pecunia, ex feudo per subhastationem redacta, inuestituram, cum tamen tralatitii iuris sit, res nullas feudales fieri sine inuestitura, J. F. 25. et sic quoque nec eiusmodi generis pretium II. F. 26. §. si uasallus; Respondemus enim per tradita supra §. XXVII. plane eam pleneque deficere haud posse, sed tantummodo, donec per renouationem resuscitetur, quiescere, a quiete autem, ad rei cuiusdam non esse, haud ualet consequentia, uti ex dominio uxoris rerum dotalium, durante matrimonio, liquido patescit. Ut taceamus, ad id,
ut pe-

ut pecunia feudalis dicatur, non absolute requiri literas inuestiturae specialiores, nedum expressam eius pecuniae transmutationem, sed sufficere nudam schedulam, qua docetur, iuramentum pecuniae feudalis nomine esse praestitum, Ein blosser Meuthe: Zettul / Dn. de BERGER. Decis. summi Prouocat. Senat. DXXXVII. ubi rem praeiudicis illustrat. Insuper agnatis, et simultanee inuestitis, ius repetendi uel actio competit ad interesse, ut eiusmodi pecunia residua, in feudum denuo conuertatur, uti ex mente legis et eiusmodi pretii natura facile diiudicari potest, arg. l. 6. §. 1. π. de V. S. Ergo itaque multo magis statuendum erit: residuum pecuniae ex feudo, per subhastationem, propter debita feudalia, uendito, redactum, feudale manere, agnatisque et simultanee inuestitis esse proprium, quin et inuestituram in quiete existentem per reuocationem excitari posse, et multo minus, hoc in casu, aliqua opus esse transmutatione.

§. XXXII.

Tandem ad II.) ad O. P. V. Tit. XLV. §. 10. Desgleichen, wenn das Lehn-Guth. 2c. §. XX supra allatum, coronidis loco, breuibus respondemus: *Videri eam ualere in praeiudicium Domini, non agnatorum, et simultanee inuestitorum, imprimis ob uerba finalia: Es soll aber gleichwohl die Hypotheca (tacita) uidelicet pupilis, et minoribus, in feudo tutorum, et curatorum, nec*

non Ecclesiis, scholis, Prochiis (Hospitalien) olim competens) Denen Mit-Belehnten / nicht zum Nachtheil gereichen; ex quibus luce meridiana clarius est: pretio eiusmodi residuo, agnatos et simultanee inuestitos haud quicquam posse priuari; quemadmodum iam olim Scabinos Lipsienses in Concursu Rudolphs von Bünau zu Pöschwitz / ad Senatam Appellationum Term. Mart. 1660. Nunt mehro ic. daß des Debitoris Lehn- & Folge mit Bezahlung der Kirchen, zu Göhda Forderung von denen Rauff- Geldern der Lehn zu verschonen, adiectis rationibus: Wann gleich die Kirche zu Göhda auffm Lehn ein Ius tacitae hypothecae erlanget / So ist doch solches denen Lehns- & Folgern nicht praeiudicialich / per text. O. P. Tit. XLV. in fin. accedit, daß die Kirchen- Forderung / nicht ex administratione debitoris, sondern ex mutuo herrühret / quo casu die tacita hypotheca in feudis auch in subsidium nicht statt hat; pronunciaffe, testatur RIVIN. ad c. O. P. V. Emunc. XII. Reliqua, per dicta §. XXIX. textus O. P. V. Tit. XLV. §. 10. per O. P. R. ad Tit. XC. §. 3. plane abrogatus reperitur.

§. XXXIII.

Limitatur ceteroquin regula in Saxonia. I.) in feudis alienabilibus, in quibus possessoribus liberior dispositio relicta. II.) in feudis, in quibus, uigore pactorum, uel reuersalium, quamuis illa haud quaquam confirmata fuerint, agnatis, simultaneeque inuestitis, certa quaedam pecunia feudalis (ein gewisser Lehn- Stamm) uel aliud quantum, (ein Lehn- Quantum) determinatum est, utpote quibus in casibus agnati simultaneeque inuestiti hac pecunia

nia uel quanto feudali in Saxonia contenti sint, pretiique residuo excidant, sancitum legitur *O. P. R. ad Tit. XL. §. 3.*

§. XXXIV.

Ceterum sententiam nostram in Marchia consuetudine receptam esse, testatur BRVCKN. *Vol. I. Conf. L. n. 517.* in uerb. *Nemo, qui usquam in foro nostro uersatus, inficiabitur, quod pecunia redacta ex feudo, nullo etiam pacto accedente, feudum permaneat; quae uerba RHETIVS in Comm. ad Jus Feud. Comm. L. I. T. VIII. §. 39. p. 337.* ita intelligit: utpretium non formaliter sit feudum, siquidem inuestitura deficiat, sed ut pretium hoc, quod agnatos, feudum censeatur, ratione successionis, et illi non minus repetere, uel hoc sensu reuocare ualeant, ac rem ipsam feudalem, utpote ex quibus probatur: *quod et ibidem residui ex eiusmodi pretio non possint esse capaces heredes allodiales, sed pretium pertineat ad successores feudi, idemque, idem illud, quod l. c. dictum §. 43. pag. 338.* praeiudicio quodam de die 12. Sept. 1670. confirmat, quin imo saepe laud. LYNCK. in *Disp. de feud. pecun. §. XXVII. p. 33.* ex MULLERI *Practica Marchica*, de attestato quodam, Serenissimi Elect. Brandenb. his uerbis: *Wenn denn in unserm Churfürstenthum Herkommens / daß die Gelder / welche nach Besriedigung derer Creditorum, von denen verkaufften Lehen übrig / den nechsten mitverfamleten agnatis abgefolget / und von Uns recognosciret werden müssen / etc.* testatur. Quamuis in contrariam partem abire uideatur.

§. XXXV.

§. XXXV.

Et haec, pro instituti ratione, in genere sufficientia dicta, de RESIDVO PRETHIEX FEVDO, OB DEBITA FEVDALIA, SVB HASTA VENDITO REDACTO. Equidem ab initio constitutum nobis erat: *per omnia feudorum genera percurrere, et, quid in uno quouis, nec non in casu, si agnati, et simultanee inuestiti, ante subhastationem, residuum sibi expresse reseruauerint? aut alia pacta, uel cum, uel sine consensu domini directi, uel cum, uel sine iuramento, ut agnati in hac pecunia succedant, accesserint? &c.* Imprimis denique, *quid in feudis Lusatae Superioris, hoc in casu obtineat?* latius excutere; Sed enim uero cum materia inter scribendum, praeter intentionem, nimis excresceret, has, et alias huius materiae quaestiones, alia forte subnata occasione, Divina fauente gratia, penitius peruestigare, pollicemur.

CORRIGENDA.

pro *alodialiali* p. 5. §. IV. lin. h. §. II. lege *alodiali*. pro *L. XXVII.* p. 10. §. IX lin. h. §. 16. lege *LXXVII* pro *minima* pag. II. lege *minimas*. pro *P. II. qu. XXVIII. n. 15.* p. 17. §. XX. lin. 10. & II. leg. *L. II. qu. XXVIII. n. 15.* pro *O. P. S. R.* p. 17. §. XX. lin. 15. leg. *O. P. S. V.* pro *debera* p. 20. §. XXIV. lin. 12. leg. *debita*. pro *et* p. 22. §. XXVII. lin. 14. leg. ut. pro *tradantur* in Progr. lin. p. 9. 30. leg. *traduntur*.

Quae, omni licet adhibita cura, tamen irrepperunt, quaeq; B. L. nec non commata, si forte inter imprimendum iusto loco nequaquam semper fuerint inserta, pace sua, corrigere haud grauetur.

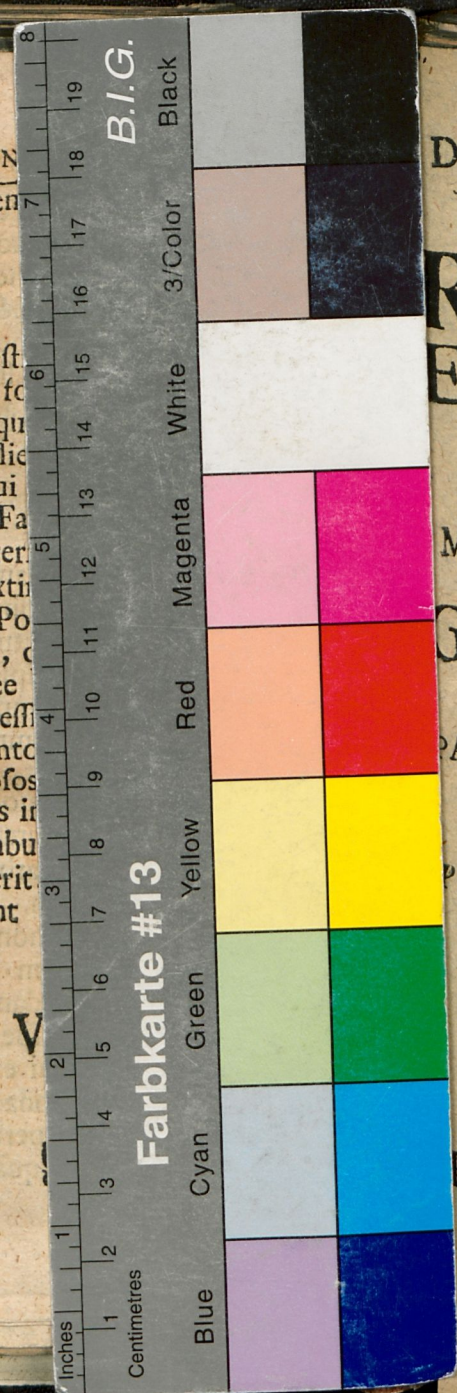
ULB Halle
003 612 635 3

Sb.

DISSERTATIO INAUGURALIS JURIDICA ¹³

DE ^{1728 11}

**RESIDVO PRETII
EX FEVDO OB DEBITA
FEVDALIA SVB HASTA VENDITO**

*QVAM EX DECRETO
MAGNIFICI JCTORVM ORDINIS IN ACADEMIA VITEMBERGENSI
PRAESIDE*

**GODOFREDO LVDOVICO
MENCKEN JCTO**

*PAND. PROF. PVBL. COLLEGIORVM, QVAE VITEMBERGAE
FLORENT, JURIDICORVM, NEC NON JVDICII PROVINCIALIS
IN MARCHIONATV LVSATIAE INFERIORIS
ASSESSORE ETC.*

*PATRONO ET STVDIORVM SVORVM PROMOTORE
AETERNVM COLENDO*

*AD D. VII. MAJ. MDCCXXVIII
HORIS ANTE ET POMERIDIANIS*

PRO LICENTIA

**SVMOS IN VTROQVE JVRE HONORES
ET PRIVILEGIA DOCTORALIA CAPESSENDI**

PVBLICE VENTILANDAM PROPONET
HENRICVS GOTTHELFF SCHMID
J. V. CAND. ET ADV. LOCI.

VITEMBERGAE, EX OFFICINA JO. LVD. FINCELII.